

Recept z přehlídky: Camprata

(pro 4 osoby) 1 - 2 vejce, česnek, cibule, šálek hladké mouky, sůl, 0,1 l oleje nebo sádla

Oškrábané brambory nastrouháme a část vody slijeme, vařící mléko zamícháme do strouhanice, přidáme strouhanou cibuli, rozetřený česnek, vajíčka, mouku, osolíme a promícháme. Na pekáči rozpálíme olej, vzniklé těsto na něj nalijeme a ihned zapečeme v rozehřáté troubě, až se po krajích utvoří růžová kůrčička. Zapečené těsto převrátíme špachtlí a dáme znovu do trouby. Takto postupujeme tak dlouho, až jsou campraty prostoupeny připečenými kůrčičkami (korábky) a lesknou se uvolněným tukem. Zapíjíme podmáslem nebo kyselým mlékem.

pondělí 15. října 2007		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:00	přípravný výbor	klubovna
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	příjezd Aš	
13:00	příjezd Veverská Bítýška	
13:30	loučení Městečko Trnávka	malý sál
14:30	vítání Aš	MÚ
14:30	vítání Veverská Bítýška	MÚ
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Aš	před divadlem
15:00	vítání Veverská Bítýška	před divadlem
16:00	Dámský krejčí	velký sál
16:30		
17:00	Velké Opatovice	
19:30	Dámský krejčí	velký sál
20:00		
20:30	Velké Opatovice	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	zasedání poroty	kuřárna
22:00	společenský večer	hasičovna

Větrník, zpravodaj XXXVIII. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk H&H Servis. Náklad 220 ks. Cena 5 Kč.

Právě čtete

číslo 3.

VĚTRNÍK

Ročník XXXVIII.

Neděle 14. října 2007

Dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:00	přípravný výbor	klubovna
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:30	loučení Boleradice	malý sál
14:00	příjezd Velké Opatovice	
14:30	vítání Velké Opatovice	MÚ
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Velké Opatovice	před divadlem
16:00	Petr Nárožný	velký sál
16:30		
19:30	Na správné adrese	velký sál
20:00		
20:30	Městečko Trnávka	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	zasedání poroty	kuřárna
22:00	společenský večer	hasičovna

Recenze

DS bratří Mrštíků, Boleradice Agatha Christie – Past na myši

Uzavřená společnost různých charakterů, noc, sněhová bouře, ztráta komunikace se světem - jak nádherná situace pro vraždu. Detektivní hra (či komedie) tohoto typu vyžaduje logicky vedený příběh, zajímavé charaktery, jistou věrojatnost chování a motivaci jednání. Zde se je určitý problém, který inscenace přináší. Na jedné straně režisér buduje situaci přehledně, ve velmi logickém zajímavém aranžmá, vede herce k jisté průběžnosti vnitřního i vnějšího jednání. Na druhé straně se pokouší hledat komediální akcent zvenku

strana 2

situací, nechává některé postavy drasticky přehrávat, a tak vedle pravdivého Trottera, přesného majora i citlivé Mollie působí nevěrohodně křečovitá stylizace Kryštofa, přehnaná potrhlost Gilese a ne zce-

la věrohodné jednání a chování některých dalších. Ale i napětí se v první polovině inscenace vytváří spíše hudbou, zhasnutím světel, než aby se budovalo z jednání a ohrožení postav v uzavřeném prostoru, kde vrahem je jeden z nich a nikdo z přítomných nemůže komunikovat se světem.

Partneři XXXVIII. národní přehlídky venkovských divadelních souborů
Krakonošova divadelního podzimu

Tomáš Prosecký
Ořechov u Brna

strana 19

Nová je i plastická

Po vzoru pana Wericha
halekám jak trouby z Jericha:
„Čím se to naše oko kochá,
jaká to je velkolepá socha?“

Vy ale víte – přátelé osvětlení –
to o čem píš, že žádná socha není!
K lepšímu nastala změna drastická,
v altánu nová je mapa plastická.

Bez jizev sklo a pohled na vše strany,
barvičky jasné, rovné, hladké hrany –
bezva je, pěkná je, přímo senzační
ta nová mapa orientační.

Kochá se oko, myšlenka se vloudí –
Kdo ví, kdo v altán tu a tam zabloudí?
Koho pak zláká – diamant či nůž
započne ničit tu novotu už.

Proto by do lesů zařvat se chtělo:
Kéž by nám to takhle pěkně
dlouho vydrželo!

-jh-

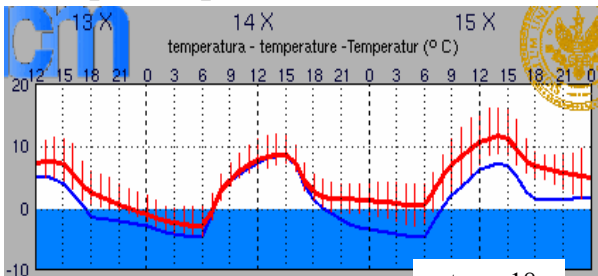
750 na schodech

Včera v dopoledních hodinách vzešel z kuchyňky požadavek oslat si navečer čímsi život. A to něco že je prý v cukrárně. A tak Bára šla pro sladkosti do cukrárny. Za chvíli byla zpátky, kousky

v krabici a šmátrá po „drobných“ nazpátek. Krve by se v ní nedořezal. Nebyly. V žádné kapse, ani nikde kolem, i domů běžela a nikde nic. Mezitím se však objevila Evička Zakopalová se smotkem stokorun: „Támhle na schodech jsem našla takhle složených 750 korun, není to někoho?“ „To bude asi BARRY Nesvadbové,“ dí na to Eva Macháčková, „protože ona je tuze nešťastná a hledá peníze.“ Obě Evičky byly rády, poděkovaly si a vše se zdálo v pohodě. Teď ale, co s Bárou. A tak Eva zavolala k Báře domů, vzala to maminka – a že je Bára celá bílá a nic do ní není a že už Báře řekla: „Tu máš mých 750, ale budeš celý týden jíst jen suchý chleba.“ Na to ji Eva uklidnila, že nemusí zůstat u suchého chleba, protože ve Vysokém se válejí peníze na zemi. Na druhé straně ale patří poděkování i Evičce Zakopalové za ten nálezy a dalším poctivcům, kteří v tu chvíli procházeli kolem a byli dotazováni, zda jim nechybí hromádka stokorun.

Odposlechnuto

Předpověď počasí na neděli:

strana 18

Ve druhé polovině jsou postavy velmi intenzívně soustředěny na jednání Trottera, vzniká skutečné situační napětí, na jevišti se jedná vesměs pravdivě, i když i zde by bylo možné hledat bohatší individuální, odstíněné jednání postav ve vzájemném pocitu podezírání i osobního ohrožení. Hudba je výborná tam, kde je funkční (motiv

myšek),
m é n ě
tam, kde
ilustruje
něco, co
by mělo
v z n i k -
nout ze
situace a
jednání.
Celkově
pak je
předsta-
vení za-

jímavé, přehledné, s řadou dobrých hereckých výkonů. Mohlo však být plastičtější, pokud by inscenátoři vyřešili naznačené problémy.

František Laurin

Sázka na třináctky

Režisér Jiří Merlíček,
DS bratří Mrštíků, Boleradice.

Po *My Fair Lady* ze Zelňáku a Maryše jste tentokrát zvolili jiný žánr. Co to?

To je totiž tak. S tímto souborem jsem začínal již před pětadvaceti lety, kdy jsme dělali spolu Maryšu. Tehdy jsem měl svůj soubor v Hustopečích. Před několika lety přišla Iva Kahounová, zda bych opět nezaskočil, tentokrát herecky v *My Fair Lady*. Tak jsem zaskočil. Pak jsem zaskočil ještě další rok. A když skončila *My Fair Lady* ze Zelňáku, začali koketovat s tím, že by udělali cosi jiného. Ta předšlá představení byla obrovská, na place se pohybovalo až čtyřicet lidí. Navíc je to zpěvný soubor. Všichni zpívají. A dobře. Vůbec jsou muzikálně nadaní. A najednou se zbláznili, že chtějí něco jiného! Iva s naším Zbyňkem Háderem se zhlédli v detektivce a hned chtěli tu nejlepší - Agathu Christie, kterou prý Zbyněk bude režirovat. Zbyněk, který má ještě 115 jiných funkcí a povinností! Dělá hustopečskou televizi, hraje tam se souborem, hraje i s dalším, je zastupitelem i radním a dělá noviny. Nakonec sám sebekriticky uznal, že další práci už prostě nezvládne, a přišel za mnou. Jsou to moji koně, já je vychovával – ale detektivku?

strana 3

Tenhle žánr nijak zvlášť nemiluju, no ale, čert to vem, pojďme na to! Prostě mě do toho natlačili. Pustili jsme se do toho a za tři měsíce inscenaci připravili. Velmi nám pomohl i pan Jan Mikulášek. Tenhle skvělý režisér a muzikant, který dělal Past taky, si k ní zkomponoval muziku, již nám dovolil použít. Právě tahle hudba do hry patří, je pro ni stvořená, naprosto cílená, hraje tu svou roli. Svého tchána, ač osmdesátiletého pána, jsem přemluvil, aby se nám podíval na výtvarnou stránku inscenace a navrhl scénu, kterou jsme si dotvořili pouze barevně. Když jsme se pustili do studování, všichni běsi v nás se svářili a dali vzniknout téhle komedii, naší detektivce.

Co nějaká detektivní záhada pojící se k této hře?

Dnes máme zajímavou číselnou dvojici. Je třináctého a my hrajeme tenhle titul potřinácté. Doufám, že to bude magická třináctka ve spojení se štěstím, ne opačně. Sázím na to.

Na vaše dnešní představení se chystá i profesor Císař.

Ano, jsem tomu velmi rád. Už řadu let se spolu setkáváme v Hronově a on vždy hřímá: Jiří, známe se už dlouho, ale ještě žádné představení jsem od vás neviděl! Tak jsem rád, že dnes tu je a že

nám taky něco kolem toho řekne.

Možná se vám taky tak dobře hraje, protože máte nové divadlo.

Nové divadlo je kámen na krku.

Nové divadlo na dědině, která má pár lidí, totiž znamená, že se musí žít. A jenom ten barák spolkně spoustu peněz. Člověk si říká - je nový, snad aspoň chvíli vydrží bez investic. Neexistuje, jste bez šestáku a pořád do něj musíte přidávat a přidávat, aniž by se něco vrátilo. Cpeme tam čas i peníze. Proto divadelní soubor z Boleradic musí

bezvadné, tak uvidíme. A je to tady – hory, Krakonoš, dvě nabitá představení. Ještě teď si vzpomínám na jednoho diváka, který tenkrát svým smíchem rozesmál i herce na jevišti. Fakt super zážitek.

Po pěti letech jsem byla ve Vysokém zase, ale připadalo mi to jako poprvé. Opět ty hory, stejný Krakonoš, první vločky sněhu, bezva lidí, co se o vás starají a ... a ještě něco navíc. LÁSKA. Láska, díky které jsem se pak do Vysokého vracela každický rok. Už jsem sem jezdila nejen proto, abych usedla do sálu a vychutnávala si tu správnou atmosféru divadla, ale abych se opět setkala i s NÍM.

A jak šla léta, přestěhovala jsem se za svou láskou a začal se na přehlídce podílet. Už jsem nebyla jen divák, ale i pořadatel. Najednou jsem viděla Krakonošův divadelní podzim z druhé strany. Tolik připrav, času a nervů! Jako účastníkovi mi přišlo, že dělat takovou akci je přece brnkačka. Ale věřte mi, není! Nyní jsem již třetím rokem členem přípravného výboru a mám na starost výtvarnou stránku tohoto podzimního týdne.

Takže teď už víte, na koho se obrátit, když se vám nebude něco líbit. Ale můžete samozřejmě i chválit. To mám ještě radši. A kdo je moje láska, jistě víte.

Díky, že jste si se mnou zavzpomínali! *Vaše Lenka Richterová*

KALE A KYSELO

Do roka a do dne vznikla knížečka vyprávění Slávky Hubačkové. Na posledním Krakonošově podzimu to byl jen takový nápad a dnes už si ji můžete koupit ve foyeru Krakonoše. Chtěli jsme původně pouze připomenout kulaté Slávčino jubileum v Divadelní Hromadě, v bulletinu Volného sdružení východočeských divadelníků, ale slovo se přidalo tam a onde, Slávka s chutí vyprávěla o svém životě i o životě vysokého divadla, přidala nějakou tu poudačku a víc než stostránková knížka byla na světě. Dokonce je k ní připojeno cédéčko s poudačkami ve Slávčině autentickém podání a s krkonošskými písničkami, jak je hraje a zpívá skupina Kantoři. Tak neváhejte a knížku s názvem Kale a kyselo si poříďte. Autogramiáda bude při valné hromadě Vobskočáku ve čtvrtek v podvečer.

P.S.

V prodeji v Krakonoši je také další knížka z edice VSVD, a to Císařova jarmárka, s pexesem pro děti a také s cédéčkem, na němž prof. Císař vykládá (úsměvně) některé divadelní pojmy. Knížku svými komiksy ilustroval herec a režisér Divadla Husa na provázku Jiří Jelínek.

Tak už běží

Ač už byla odehrána dvě soutěžní představení, slavnostně se zahajovala přehlídka včera večer. V hospůdce Na Tancovačce se sešla porota, přípravný výbor, sponzoři přehlídky i ti, co věnovali nebo se zasloužili o přísun peněz na rekonstrukci divadelní budovy. Částka, jež byla do

oprav investována, se vyšplhala do čtyřmilionové výše. Podrobněji se o rekonstrukci zmíníme v příštím vydání Větrníku.

red.

Spolek Techniků Divadla Krakonoš

Upozornění

Před zahájením včerejšího večerního představení mohli někteří návštěvníci zaslechnout takzvané inverzní zvonění. To znamená, že jste mohli slyšet dříve třetí než druhé, respektive první zvonění. Čím byl tento efekt způsoben? A proč? Odpověď je nasnadě. Došlo ke chvilkovému zahlcení komunikační verbální dálnice, lidově řečeno jeden z mladších techniků se “zakecal” a pouze tuše, že již bylo zvoněno dvakrát, zazvonil potřetí. Následkem toho bylo přistoupeno k onomu reverznímu systému, aby nebyl divák ani herec zmaten dvěma stejnými tóny. Můžeme vás ujistit, že další pokoušení pozornosti diváka není ze strany techniky plánováno, alespoň ne prvoplánově, a nemusíte se tedy ničeho bát. Děkujeme za pochopení. Odvážně se někteří z nás dohadují, že některá divadla by mohla přejít k tomuto systému: tři dva jedna start. Avšak jestli se vskutku ujme...

STDK

Přehlídková desítka

1997 – 2007

Je rok 1992 a já jsem děsný puberták, ale výjimečný – hraju divadlo a jedu do Vysokého na přehlídku. Všichni říkají, že je to tam

hrát, aby tu budovu a sám sebe uživil. A protože je to zajatý soubor s tradicí, známý v dalekém i širokém okolí, neboť lidi místo do Brna jezdí na divadlo do Boleradic, snažíme se o zajímavou nabídku. Díky dobrému divadelnímu zázemí se tu vyvinula taková zajímavost: divadelní soubor Přineslih – příležitostné sdružení liboherců. Rozdají se texty, doma se je naučí, týden probíhá jakási secvičná a pak se to hraje. Před třemi roky tak vznikl Hadrián z Římsů, kterého jsme hráli v Hro-nově, letos jsme vytvořili takovou koláž ze tří příběhů na téma On a ona, již slovem provázel Jirka Hlávka.

Děkuji a přeji vám zlomte vaz!
(pehe)

ZAHRADNÍK TAM NEBYL

Sobota

před večerním

Chodíte hodně na představení?

Máme tam známý herce, my za nima jezdíme do vinných sklepů.

Měli jsme smůlu, byli jsme jednou, pak už nebyly u vás k sehnání lístky, takže letos jsme se už od srpna snažili. Máme tady příbuzný, tak nám je obstarali.

My sem jezdíváme, a tak máme koupený všechny lístky, režisér je náš přítel, takže se těšíme i na celý

festival.

Víte, o čem to bude?

Budou chytat myši asi.

Jak jsme se dočetli, tak nějaká detektivka.

Zhruba víme.

Kriminálka by to měla být.

přestávka odpoledne

Máte tip na vraha?

To netuším.

Tady paní říkala, že to byl ten policajt.

Já i rád čtu detektivky a jsem vždycky napnutý až do konce.

Nemám. Zahradník tam není, tak je to dobrý.

Mám, ale nemá se to prozrazovat. Ten muž, který přijel poslední.

Líbí se vám to zatím?

No jo. Jsem napnutý, kdo to bude.

Postavy jsou všechny pěkné. Nemohu říct, že by někdo byl jó slabej. Sympatická osoba je ten majitel penzionu, poněvadž tak to někdy bejvá.

Nesympatická je ta řečná paní, co

byla právě zavražděna. Moc se mi to líbí, je to i profesionálně hraný.

Boleradice jsou výborný.

Moc se mi líbí.

Skvělý.

V divadle jsou přesvědčiví. A výkony herců úplně.

Jsem ochotník, tady už potřetí a je to skvělý. Nemá to chybu.

Jdeme na všechna představení. Moc se těším na zítřejší.

po obou

Jak se vám líbilo představení?

Moc se nám líbilo.

Dobře sehraný.

Bylo pěkný.

Nemělo to chybu – hlavní představitelka. Dámy a ženy jsou herečky od narození.

Ano prosím, přímo ze života.

Hráli to profesionálně, bylo to perfektní.

Velmi, protože miluju Agathu Christie a takovou komorní detektivku.

Pěkný to bylo.

Mám-li říct pravdu, nelíbilo se

mi. Očekávala jsem od toho něco jiného - asi legraci (smích).

Vždycky hrají dobře, ale dnes ne.

Ráda chodím na detektivky.

Čekali jste, že bude policajt vrah?

Já jsem to tušila, protože jsem čtenář detektivek, už jsem si to dedukovala, když on vylézal tím oknem.

Nečekali jsme to.

Né, né.

Mysleli jsme si na jeho vlastní sestru.

Já jsem myslela na Katrin.

Že to bude ten blázen. Majitel penzionu byl sympatický.

Snad ani ne.

Nesympatická mi byla ta v tom zeleném svetru.

Postava, postava, přemyslím, ten...

Katka Mat a Bára Hey

Ladislav Šlechta je absolventem lesnické školy, ale nyní se zhlédl ve svém koníčku, jímž je drátování. Představíte-li si ale klasické odrátované kameninové hrnce, které si takto hospodyně nechávaly opravovat, nejste sice

daleko od pravdy, ale není to zcela přesné. Ladislav Šlechta totiž z drátů modeluje sportovce, vystaven je v muzeu celý orchestr či zástupci hmyzí říše. Na čestném místě je zde i Havlas Pavlata s medvědem, nebo netradiční betlém.

(red)

Hostes neměl co prásknout, protože měl soubor, který se na přehlídce vyskytoval minimálně: „Neustále přijížděli a odjížděli, když jsem je konečně sloučil do skupiny a chtěl se pochlubit vy-

sockou knihovnou, zadrželi se mi v Crazy baru. Společenský večer asi ale dopadl dobře, útratu zachránili ti tři, co tu soubor reprezentovali.“

Starosta vysockých divadelníků Jan Vaverka konstatoval, že z Bozkova je do Vysokého ještě blíže než z Poniklé, která byla ve Vysokém loni, tak by si snad oba soubory mohly své divadelní kusy předvádět častěji než dosud.

Na cestu dostali Bozkovští knížku Saši Gregara a Slávky Hubáčkové Kale i kyselo, poudačku Kterak dědeček začal vyrábět na horách první ski je v podání Slávky, videonahrávku představení a píseň

od osazenstva kuchyňky. Pak už jen byli řádně poučeni o nutnosti trojího obejití, oběhnutí či jiného pohybu kol kostela a posléze nemilosrdně vypuštění z teplého lůna hospůdky Na Tancovače.

„Za ten zbytek souboru, který nemává na trati a nepřipravuje večerní zábavu, vám děkuji. Bylo u vás senzačně, přijeli jsme se strachem, ale jak řekl jeden z porotců – Hronov to nebude, ale ostudu jste neudělali! A tak se tu mějte všichni hezky a hlavně hodně zdraví, abychom mohli dál hrát divadla,“ rozloučila se režisérka bozkovského představení Dobroslava Prokopová.

(jn)

Glosa z půdičky

Na půdičce se mluvilo o: zvláštnosti detektivního žánru na jevišti, těžkosti udržení napětí, potřebě přesvědčit diváka o tajemství každé z postav, využití světla a hudby pro dotvoření atmosféry a pro případné vybudování slepých uliček a o představitelce Mollie – tahounu představení.

Za kurzisty pod vedením Rudy Felzmana Košonek a Honza

Rudu Maříka jsem neznal

„Dnes už se lidé moc neřídí heslem - Ranní ptáče dál doskáče - jako spíše tím - dřív zdechne-“, zahájil svou hodnotící řeč na večerním rozborovém semináři tajemník odborné poroty a hlavní hodnotitel představení bozkovských divadelníků Dušan Zakopal a jal se teoreticky představit definici zábavního divadla, kam podle jeho slov kus Rudy Maříka Když služebnictvo stávkuje patří. Poptávka po tomto žánru vyplynula dle Zakopalových slov ze společenské a politické situace třicátých let, kdy lidé vyhledávali v hledištích hlavně zábavu a tu nacházeli v divadlech na pražských předměstích, jakým byla například Smíchovská aréna, kde Ruda Mařík působil jako dramaturg. Byl však i hercem, režisérem, spisovatelem, překladatelem a příležitostným hudebním skladatelem.

„Ruda Mařík byl pro mne osobou naprosto neznámou až do dnešního dne,“ přiznal se Dušan a dodal, že kvůli Bozkovským začal pátrat v análech a narazil na štůsek textů lidového divadla z I. republiky i ve vlastní knihovně, což ho přinutilo se tímto divadelním žánrem intenzivně zabývat. Na konci svého výzkumu zjistil, že Ruda Mařík byl autor poměrně plodný, neboť zanechal divadelní veřejnosti asi pade-

sát titulů, z nichž některé mají společného titulního hrdinu – pantátu Vohnouta.

Po obširném úvodu se tajemník poroty dostal k vlastní inscenaci Bozkovských. Poukázal na postupnou ztrátu vypointovanosti zámyslů, na pouhé vyprávění textu, na absenci jiskření mezi herci a podotkl, že délka představení je přílišná: „Hrajete devadesát minut čistého času, se dvěma přestávkami se dostáváte na 2 hodiny 15 minut. Pravda, přestávky jistě přispívají ke zvýšení tržby v hospůdce, ale já bych hlasoval pro krácení textu,“ konstatoval Dušan Zakopal. I přes své výhrady však Divadelnímu souboru TJ Sokol Bozkov poděkoval za výběr textu, neboť: „Tento žánr by tak mohl být inspirativní pro mnohé další soubory. Díky vám se na Rudu Maříka do Divadelního ústavu rozhodně podívám, protože jeho texty by mohly být dobrým podkladem pro dobrou divadelní švandu,“ slíbil Dušan Zakopal a poslal slovo dál.

„Vidím – strnu – reaguju, to je základní trojice při tvorbě této inscenace, kterou však nedodržíte,“ postavil se tváří tvář souboru z Bozkova další porotce, režisér Jiří Hraše, jenž zmíněnou trojici dokumentoval postavou Ing. Dr. Ladislava Raka, kterého porota familiérně zvala Ládičkem. „Představitel této role vše pocho-

pil, postavu uchopil, ale přebral a tím ztratil jeho projev na razanci,“ hodil svůj názor do fóra.

Sašu Gregara naopak nadchla reakce publika: „I bez ohledu na všechny prohřešky se divák bavil. Vy,“ promluvil k souboru, „uchopíte roli a dle tradic vašeho divadla prostě vytvoříte svou vlastní figuru. Chcete bavit lidi, situace je pro vás jasná jako celek, ale hrajete ji každý sám, ne spolu,“ shrnul svůj pohled na věc Gregar a dodal, že způsob inscenace působí trochu jako staré české filmy z doby, kdy začaly být ozvučeny. „Soubory vašeho typu s dlouhou divadelnickou tradicí hrají vlastně víc než století stále stejně a zvláštní je, že i to publikum reaguje stále stejně. Kdyby takhle hráli profici, tak to nikdo nepochopí, ale u ochotníků tohoto typu se to promíjí, protože právě to je jejich tradiční způsob hraní.“

„Slyšeli jste tu dva pocity ze hry a já musím říci, že ve mně hrají oba a během představení se oba stupňovaly. V prvním dějství jsem téměř nevěděl, kde jsem, ve druhém jsem se už soustředil a ve třetím jsem se i téměř bavil,“ otevřel své hodnocení scénograf Petr Kolínský, jenž se dále přiznal, že po zdvihnutí opony se s chutí zalekl: „Viděl jsem nějaký kubismus, ty-

pický avantgardní umělecký směr té doby, úžasný objev a já zaplesal,“ zářil výtvarník, který však hned vzápětí konstatoval své zkla-

mání, že očekávaný kubistický prvek se na scéně objevil zřejmě pouhou náhodou a dál s ním už nebylo pracováno. Povšiml si detailů až filmových – lištičky nad oknem, či výšivka na ubruse – a nedostatky si vysvětlil omezujícími možnostmi ochotnického souboru. Přesto však se s přítomnými podělil o jednu drobnost, jež ho nadchla: „Účesy, ty mě překvapily. Ty snad musel dělat profík, byly tak dokonalé, jak z filmů ze třicátých let,“ netajil své nadšení Petr Kolínský.

Svou troškou do mlýna přispěl i „půdičkový“ lektor Rudolf Felzman, jenž hned v úvodu ujistil porotce, že on ani frekventanti jeho pozdně večerního kurzu nejsou v hlubokém rozporu s odborníky. „My nejsme zvláště povolání k rozebírání něčí práce, jelikož

Záleží na vás

„Jak vidíte, všechny soubory, i z té nejmenší vsi, mají šanci hrát na národní přehlídce, záleží opravdu jen na nich,“ řekla včera Bozkovským, tedy spíše těm, kteří ze souboru ve Vysokém zbyli, neboť ostatní se činili na závodní trati motokár, Svatka Hejralová při odpoledním loučení. Pár slov při-

z dětského divadelního souboru při zdejší základní škole. A co se zeměpisného určení týká – Městečko Trnávka leží na českomoravském pomezí ve východní části Pardubického kraje a vzkvétají v něm výroby zakysaných mléčných nápojů (jejich požití tady se mi zdálo nebezpečné vzhledem ke vzdálenosti sociálního zařízení od redakčních prostor), sýrů (mimochodem velmi dobrých – okusila jsem) a slivovice (tu jsem raději nezkusila).

(jn)

A na týden je tu Krakonošovo

I letos na dobu přehlídky se vysocký starosta Jindřich Matura vzdal klíče od města Vysokého nad Jizerou a předal je Krakonošovi. Popřál, aby se všem přehlídka líbila, aby tu neprováděli alotrija, a zadoufal, že se Krakonoš postará i o dobré počasí. O dobré divadlo se musí postarat ti, kteří jej přijeli hrát. (red)

Zákysy, sýry a slivovice

„O Městečku Trnávka jsem nenašel v dnešním světě velkých informačních toků mnoho zpráv a o divadelnickém dění vlastně ani zmínku,“ svěřil se s problémy se získáváním znalostí o novém souboru,

který přijel na národní přehlídku, Karel Bárta, jenž jej včera odpoledne vítal za přípravný výbor společně s Vlastíkem Ondráčkem (SČDO). Posteskl si, že nic o souboru nebylo ani v brožůře. Na internetu prý byly odkazy pouze na spolek pěvecký, včelařský či motokrosový. „Mám však tu zkušenost, že soubory, které jsou u nás poprvé a jsou zcela neznámé, příjemně překvapí. Proto věřím, že budete jedním z nich,“ vyslovil přání Karel.

Dostalo se mu odpovědi, že slovo Městečko je pouhým názvem vsi rozkládající se na ploše deseti katastrů, divadlo se zde hraje minimálně od sedmdesátých let minulého století a dnešní herci se rekrutují

jsme stejní jako ti, kdo pro nás hráli. Ale znáte to, nejlépe vidíte chyby na cizím představení,“ vyslal smířlivá slova k hodnocenímu souboru lektor a začal vyjmenovávat body, na kterých se všichni na půdičce shodli: „Chybělo nám režijní určení, to jest - jak to vlastně hrát, nejednotnost v hereckém projevu pohybujícím se mezi fraškou a komedií. Zajímavé však bylo, že nikdo nevzněl jedinou námitku proti výběru textu,“ pozdvihl prst na potvrzení závažnosti sdělení Rudolf Felzman a pozastavil se nad objevující se aktuálností meziválečného Maříkova textu: „Je to naše česká mánia – my prostě milujeme tituly. Pokud je máte, jste vzati na milost, ať jste inženýrem či doktorem čehokoli. Jen si myslíme, že

Mařík je velmi ukecaný a je třeba jej razantně zkrátit.“

„Jsme soubor bez jakéhokoli profesního poradce. Jak si to v Bozkově vymyslíme, tak to i hrajeme,“ obhajovala filosofii představení jeho režisérka Dobroslava

Prokopová a prohlásila, že to možná bylo poslední uvedení této hry. „Chtěli jsme lidem ukázat zábavu a to se nám snad i daří. Jsme takový šťastný duše, když potkáme obyčejnou ženskou, která nám řekne, že ji to naše představení pohladilo po duši. Že neděláme všechno tak, jak se má, víme, tragédii ale rozhodně hrát nechceme – neumíme to a myslíme si, že i ochotníci by se měli při studiu hry hlavně pobavit,“ uzavřela Dobroslava Prokopová.

Jiří Hlávka, jakmile byl vyzván k vyjevení svého názoru na páteční inscenaci, sdělil všem, že je naštván, neb už bylo vše řečeno a on nemá čeho dodat.

Předseda poroty František Laurin řekl, že už chce přidat jen dvě věci na zamyšlení. A to, že z malých příčin vznikají velké následky, což by mělo být bráno v potaz při stupňování kolizí hrnoucích se na hlavního hrdinu, jenž vyslovil nejprve jen malou lež. Druhým bodem jsou příchody osob na jeviště – každý, kdo dorazí do nějaké situace, na návštěvu, chová se osobitým způsobem. Nestojí v řadě a nečeká, až dojde na jeho repliku. „Vycházejte z vlastních zážitků, z poznání, jak byste v takové situaci reagovali vy sami. To je vodítko, které vám pomůže,“ pokusil se poradit prvnímu soutěžnímu souboru režisér Laurin.

(jn)

Je to jako u Cimrmanů

Mezi přátele, jen tak do milého prostředí dorazili letos i manželé Císařovi. Zatímco paní Mirka se

pochlubila čerstvou koninou od Dušana Zakopala, kterou hned otestovala, pan profesor si liboval ve sladké intelektuální nečinnosti, z níž ho neustále vytrhoval přítel František Laurin. Pan Císař odmítal, odmítal, ale nakonec se auditorium jeho názoru na představení Bozkovských přece jen dočkalo. Se slovy – tak já něco řeknu, ale bude to na tvoje triko, Franto, se pustil do hodnocení jako v nedávných časech: „Dnes jsme se dostali k úplnému gruntu ochotnického divadla. To, co jsme včera viděli, je cimrmanovský způsob hraní. Situace uměle netvoříme, ale vykládáme je. Charakter postavy nehrajeme, je jasně dán kostýmem. Bulvární divadlo je postaveno

na dokonalé konvenci od textu až po hraní, ale musím to umět. Často totiž podléháme iluzi, že dobrý text nemusím nutně umět hrát a přesto to bude fungovat. U Cimrmanů se vlastně nehraje, ale předvádí. Děláme jen to, co je v textu, a elementárně to předvádíme. Tak jsem se na to včera díval a v tomto smyslu to představení bylo pro mne zajímavé,“ řekl na včerejším rozborovém semináři Jan Císař.

(jn)

Jako každým rokem, i letos se vydali pořadatelé a účastníci KDP vzpomenout památky těch, kteří nemohou již být s nimi.

Inu – tak!

*Chladno, kámo, bylo!
Inu – bylo chladno
tak, že usnout někde venku
nebylo by radno!*

*Kdyby zima byla –
to by horší bylo,
kdyby pršelo snad, nebo chumelilo.*

*Kdyby Krakonoš se naštvál,
bouchnul holí,
začalo by fičet z lesů, luk a polí.*

*Inu – chladné ráno,
to prý v říjnu bývá.
Těžko v téhle zimě
nějakej pták zpívá.*

*Kdyby ale ptáci –
pokud jsou tu náci –
schovali se hned
za zavřenými vrátky,
my si zpívat budem!*

*Na nás jsou ptáci krátký.
Byť je chladno ráno,
i kdyby sníh přišel,
přece z Krakonoše šum
bys pěkně slyšel!*

*Sjedou se v tom chladnu –
v dešti – fujavici –
ze všech stran se sjedou
s divným světlem v lici.*

*V chladném ránu, ve dne,
(někteří i v noci)
ze všech stran se slítnou
do divadla cvoci.*

*Jak můry kol světla
se tu týden rojí.
(Na počasí kašlem,
nám to za to stojí.)*

*Krakonoš je má rád –
však si pochvaloval
a sobotu první krásně vymaloval!*

jh –

